

Fiul dragostei Lui

„Mulțumind Tatălui, care ... ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.”
(Coloseni 1,12.13)

I. Observații introductive

Paginile care urmează sunt o încercare modestă de a privi mai exact ce spune Scriptura despre filiațiunea veșnică a Domnului nostru Isus Hristos. Această învățătură a fost nu demult contestată. Tăgăduirea unui bun de credință referitor la o Persoană, pe care o iubim și o venerăm și o adorăm, lovește în sentimentele noastre cele mai profunde și ne cheamă la acțiune, să apărăm adevărul.

Primul impuls al naturii noastre înnoite se face cunoscut prin aceea că noi suntem indignați de un asemenea atac, fiind o jignire mortală împotriva slavei Ființei Domnului nostru binecuvântat și respingem tot ce este legat de aceasta, fiind una din multele aspecte ale învățaturii anticreștine, față de care suntem atenționați. Și într-adevăr, o protecție eficientă pentru un sfânt simplu constă în aceea, că se respinge cu hotărâre să se ia în considerare sau să se fie de acord chiar și numai pentru un moment cu afirmațiile defăimătoare la adresa Fiului lui Dumnezeu. Se rămâne păzit de rătăcire și de întinarea legată de aceasta dacă imediat de depărtezi de ceea ce pare a fi rău.

Deci, a fii nevinovat față de rău oferă siguranță, însă apostolul ne atenționează ca să fim și înțelepți față de bine (Romani 16,19). Numai Scriptura este în stare „să dea înțelepciune spre mântuire” și să ne păzească de învățăturile rătăcitoare ale oamenilor. Din acest motiv vrem în studiul nostru să ne referim la această autoritate și în mod deosebit să ascultăm cuvintele Domnului nostru precum și mărturia Duhului Sfânt, care se referă la filiație înainte de întruparea Sa.

Vrem să evităm să cădem într-o ceartă de cuvinte carnală, vrem însă într-un duh de blândețe și reverență să cântărim fiecare cuvânt scris de Dumnezeu și să primim reprezentările temeinice ale adevărului în prezența Aceluia la care ele se referă. Totdeauna este o experiență utilă pentru sufletele noastre, când provocările îndrăznețe ale dușmanului ne conduc la picioarele Domnului, ca aici să căpătăm învățătură. Când Ezechia a primit scrisoarea împăratului Asiriei, în care acesta batjocorea pe Dumnezeu Cel viu, a căutat prezența Domnului oștirilor, și Domnul a ascultat și a răspuns la rugămintea de călăuzire și eliberare de dușman (Isaia 37).

Provocarea modernă și batjocura constă în aceea că se afirmă, că formele la plural ale numelui lui Dumnezeu, care ne sunt revelate în Noul Testament – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt -, nu se pot aplica la El în Dumnezeire. Cu privire la aceste Nume ale Trinității se vorbește de exemplu în felul următor: „Dacă se accentuează că această poziție și relația dintre o Persoană divină și altă Persoană divină, ținând seama de numele lor citate, ar fi aceeași ca și cea dinaintea întrupării în starea absolută (acest cuvânt trebuie înțeles ca opusul lui relativ) a Dumnezeirii, atunci nu se respectă Scripturile și se falsifică; se pătrunde în lucruri, care niciodată nu au fost văzute” (J. T.).

Gândul principal al acestei fraze lungi este, că în „starea” Dumnezeirii înainte de întrupare – potrivit concepției lor de interpretare a Scripturii – nu a existat nici o relație între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Relațiile, așa cum sunt prezentate clar în Numele întreite din Matei 28,19, ar fi

exclusiv în legătură cu întruparea Domnului nostru, și acesta ar fi tocmai momentul când El a devenit Fiu. Această ultimă parte a tăgăduirii întreite vrem s-o cercetăm acum în lumina Scripturii.

Ieșit de la Tatăl

Ce ne-a făcut cunoscut Domnul Însuși cu privire la apariția Sa personală în lumea aceasta? Nu sunt multe afirmațiile Sale care se referă la starea dinaintea întrupării Sale ca Om; însă aceleora, care se referă la aceasta, trebuie să le acordăm toată atenția noastră; vrem însă să găsim în ele mai puțin material pentru minte și mult mai multă hrană pentru inimă. Un singur cuvânt, care anunță filiațiunea Sa înainte de intrarea Lui în lumea aceasta, ar trebui să ne fie de ajuns, ca să – fără să ținem seama de expunerea de idei omenească contrară – vedem clar adevărul. Domnul a vorbit ucenicilor Săi în noaptea în care a fost vândut, în ultimele fraze ale vorbirii Sale de despărțire, încă de venirea Sa în lumea aceasta precum și de plecarea Lui din lumea aceasta. El a venit de la o Persoană într-un loc și acum părăsea acest loc, ca să Se întoarcă la acea Persoană. El a numit această Persoană – Tatăl; locul – lumea. Cuvintele Sale sunt: „*Am ieșit de la Tatăl și am venit în lume; acum las lumea și Mă duc la Tatăl.*” (Ioan 16,28)

Aici avem realitatea întrupării; ea este văzută sub aspectul divin și este descrisă ca venire a Sa în lumea aceasta. Fiul vorbește din propriile cunoștințe, fiind deplin conștient – așa cum se spune uneori. Într-o situație anterioară El spune fariseilor: „*Eu știu de unde am venit și unde Mă duc*” (Ioan 8,14). „*Alor Săi*” le-a explicat apoi mai exact și mai clar, de unde a venit El. Nu dintr-un loc: „*Am ieșit de la Tatăl*”. Apoi adaugă, că El Se reîntoarce la aceeași Persoană, de la care El a ieșit – la Tatăl.

Din acest cuvânt rezultă clar că legătura cu Tatăl exista deja înainte ca El (Fiul) să fie ieșit de la El. Aceeași legătură, care a existat deja înainte de întruparea Sa, se recunoaște din referirile frecvente ale Domnului, că Tatăl a trimis pe Fiul (vezi Ioan 5,30.37; 6,29; 8,16.18; 0,36; 12,49; 14,24). Conținutul acestor locuri este desigur clar și fără echivoc: Domnul a venit de la cineva, care era Tatăl, și El a venit în lume; El a fost trimis de Tatăl în lume, pe care El L-a numit atât „*Tatăl*” cât și „*Tatăl Meu*” (Ioan 10,29; 14,28; 20,17.21).

Deci legătura dintre Tată și Fiu a existat înainte să fie executată misiunea mare a Fiului, aceea de a veni în carne. Ca să folosim o imagine: este clar că Isai era tatăl și David era fiul înainte ca acesta din urmă să apară în tabăra lui Israel cu darul de mâncare (1 Samuel 17). Cât de mult a crescut valoarea acestui dar, deoarece cel care l-a adus din Betleem nu era slujitorul ci fiul dăătorului darului!

Descrierea întrupării Sale ca om în cuvintele „*Eu am ieșit de la Tatăl*” (exerchomai) ne învață mai mult decât numai existența a două Persoane despărțite și că Tatăl a fost cunoscut de El ca Tată deja înainte de coborârea Sa. Numele Tată nu este o simplă noțiune abstractă, ci acest nume este umplut până la refuz cu profunzimi și comori cu semnificație spirituală. Fiul a venit de la Tatăl în lumea aceasta și savura părtășia deplină cu Tatăl, prin aceea că Se bucura de simțămintele Lui cele mai profunde; El cunoștea voia tainică a Tatălui și planurile Lui veșnice. În timp ce El garanta deplină siguranță turmei Sale, El spune în Ioan 10,30: „*Eu și Tatăl una suntem.*”

Ieșit de la Dumnezeu

Încă o dată: filiațiunea este o legătură atât cu Dumnezeu cât și cu Tatăl, și Domnul Se referă în acest context la ambele. Mai întâi El a vorbit ca Fiu, care a rămas în părtășie intimă cu Tatăl Său în timpul slujbei Sale smerite pe pământ; El a făcut cunoscut ucenicilor Săi dragostea deosebită, pe care Tatăl o avea pentru ei, deoarece ei L-au crezut pe El, Fiul, în timp ce lumea în marea majoritate a ei nu L-a recunoscut și L-a urât. El i-a încurajat: „*Căci Tatăl Însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu*” (exerchomai) (Ioan 16,27).

Ce cuvinte frumoase de prețuire sunt acestea; ele sunt adresate aceluia care în aceeași noapte „*toți L-au părăsit și au fugit*”! Domnul omagiază sentimentele lor pentru El, Cel care era „*disprețuit și părăsit de oameni*”. Și această dragoste din partea alor Săi nu a rămas fără răspuns din partea Tatălui. El nu a trecut cu vederea credința ucenicilor, care au fost convinși că El a ieșit de la Dumnezeu. El nu a spus „*de la Tatăl*” înainte ca să spună mai întâi „*de la Dumnezeu*” (Ioan 16,28). Acest punct nu l-a ajuns încă credința lor. Măsura cunoașterii lor era încă mică, căci Duhul Sfânt încă nu venise. Însă prin credință ei și-au însușit învățătura Domnului: „*Căci Eu a ieșit și vin de la Dumnezeu*” (Ioan 8,42).

Această ultimă frază este remarcabilă în dimensiunea ei dublă. „*Eu am ieșit de la Tatăl*” exprimă pasul măreț al Fiului în Dumnezeire; „*Eu am venit*” – apariția Lui istorică în lumea aceasta. El avea locul Lui propriu în Dumnezeire: El „*este mai presus de toate, Dumnezeu, binecuvântat în veci*” (Romani 9,5). Cu toate că a venit de la Dumnezeu – așa cum spune El -, totuși El nu a venit ca despărțit de Dumnezeu, căci „*Dumnezeu era în Hristos*” (2 Corinteni 5,19). Chiar dacă El a venit în carne, El a inclus totuși în Sine tot ce este Dumnezeu, lumină și dragoste, căci Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 1,5; 4,16).

O, această minune a harului! Acest Împuternicit divin, care a ieșit de la Dumnezeu, nu putea fi nimeni altul decât Fiul Său, Dumnezeu revelat în carne. Această filiație a Dumnezeului Cel viu a mărturisit-o Simon fiul lui Iona, învățat prin revelarea venită din partea Tatălui, și, prin faptul că a făcut aceasta, a fost binecuvântat din belșug (Matei 16,16). Fie ca și alte buze să-L recunoască, căci „*cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu*” (1 Ioan 4,15).

Desigur s-a observat că în Noul Testament „*Fiul Celui binecuvântat*” este numit uneori „*Fiul lui Dumnezeu*” și alteori simplu „*Fiul*”. Fiecare expresie corespunde exact contextului, care este decisiv pentru înțelesul specific. O diferență generală și cu un înțeles puțin diferit este că „*Fiul lui Dumnezeu*” stă totdeauna acolo unde este vorba de ieșirea de la Dumnezeu, în timp ce expresia „*Fiul*” exprimă totdeauna, că El a ieșit de la Tatăl; El este Fiul Tatălui, Fiul dragostei Lui (2 Ioan 3; Coloseni 1,13).

Ieșit și trimis

Dacă urmărim învățăturile Duhului Sfânt cu privire la această temă, nu avem voie să trecem cu vederea diferențele pe care le face Scriptura însăși între ieșirea Fiului de la Dumnezeu și de la Tatăl, și trimiterea Sa de către Dumnezeu și Tatăl. Ambele adevăruri confirmă existența Fiului înainte de întruparea Sa ca Om, însă este remarcabilă diferența între ele, în mod deosebit când cele două expresii se întâlnesc în aceeași frază.

Când Fiul vorbește Tatălui Său despre ucenicii Săi, se spune: „*Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au*

crezut că Tu M-ai trimis.” (Ioan 17,8) Iudeilor, Domnul le spune: „*Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la Mine Însuși, ci El M-a trimis.*” (Ioan 8,42) În ambele locuri ieșirea și trimiterea sunt despărțite una de alta, și anume în aceeași ordine. Este foarte important să se observe, că un adevăr întregește pe celălalt, și că aici nu este o simplă repetare cu alte cuvinte. La ieșirea Sa Fiul a acționat în baza drepturilor Sale personale și a voinței Lui proprii; la trimiterea Lui Fiul a venit în lumea aceasta, ca să zicem așa, ca Trimis împuternicit al lui Dumnezeu.

„*Ieșit de la*” (exerchomai) se folosește rar pentru despărțirea unei persoane; frecvent înseamnă să părăsești un loc, așa cum de exemplu a fost în cazul Domnului, când a ieșit din sala de judecată a lui Pilat: „*Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.*” (Ioan 19,5) În Vechiul Testament (LXX) găsim însă un exemplu în care acest cuvânt este folosit pentru despărțirea unei persoane. Citim că „*Moise a ieșit de la faraon*” (a ieși = exerchomai) (Exod 8,30; 10,18).

Citarea acestei împrejurări s-a făcut pentru a lămurii cele spuse de Domnul (cu toate că o lămurire nu este necesară). În orice caz atenția noastră este îndreptată spre două persoane. În Egipt, Moise, slujitorul lui Dumnezeu, a ieșit de la faraon, împăratul cu inima împietrită. Din cuvintele Domnului: „*Eu am ieșit de la Tatăl*” rezultă clar, că înainte de această ieșire – întrupare ca Om – erau două Persoane: „*Eu*” și Tatăl. „*Eu*” este Fiul, și El era împreună cu Tatăl, înainte ca El să iese de la El. Tatăl era acolo, și dacă Tatăl era acolo tot așa și Fiul era la El în legătura binecuvântată Tată-Fiu.

Fiul a venit de la Dumnezeu și Tatăl în lumea aceasta, unde se vede caracterul finit al creației în timp și spațiu. În Dumnezeire însă nu este o asemenea îngrădire, și în această stare nelimitată în timp și spațiu, în care se află Dumnezeirea, Tatăl și Fiul trăiesc în unitate și părtășie netulburată. Însă apoi, când a venit împlinirea timpului, Fiul a venit, de la Dumnezeu și Tatăl, în sfera creației.

În același fel două Persoane participă la trimitere – Cel care trimite și Cel trimis: „*Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii*”. (1 Ioan 4,14) Înainte de trimitere El era „*Fiul*”; El a devenit „*Mântuitorul lumii*” după ce El a fost trimis. În acest verset se cuprinde evident filiațiunea Domnului, pe care El o posedă înainte de întruparea Lui ca Om; și tot așa și în alte locuri. Deci aici slava strict personală, veșnică se descopere înaintea credinței adoroare a credinciosului cel mai simplu.

De la Dumnezeu și de la Tatăl

Poporului pământesc al lui Iehova îi era tăinuită cunoașterea Tatălui și a Fiului. Prin faptul că Domnul a revelat legătura Lui personală cu Dumnezeu și Tatăl, El a pus baza caracterului ceresc al Adunării și al fiecărui creștin în parte. Ultimele Sale cuvinte adresate ucenicilor conțin acest adevăr; pentru ei El a păstrat „*vinul bun*” până la sfârșitul slujbei Sale.

După ce El ca Mesia și ca Fiu al lui Dumnezeu a fost lepădat de Israel și de lume, El S-a făcut cunoscut ca Cel venit de la Tatăl. În El, Fiul, erau ascunse provizii de binecuvântări care depășeau făgăduințele date lui Avraam, precum și toate acțiunile lui Dumnezeu cu pământul acesta în diferite perioade de timp. Domnul leagă aceste cuvinte adresate alor Săi cu simpatiile pe care Tatăl le are pentru ei, deoarece ei au iubit pe Fiul și au crezut că El a ieșit de la Dumnezeu (Ioan 16,27).

Pe baza credinței lor, că El a ieșit de la Dumnezeu, Domnul poate acum să le facă cunoscut, că El a ieșit de la Tatăl și acum El va părăsi lumea, ca să Se reîntoarcă la Tatăl (Ioan 16,27.28). Ei

au fost astfel aduși în posesiunea acestor legături divine tainice, cu toate că ei nici nu puteau visa ce plinătate de binecuvântări era cuprinsă în aceasta pentru ei, și ce va rezulta din ea, căci cunoașterea Tatălui și a Fiului era temelia adevărului, pe care Duhul Sfânt la venirea Sa și în timpul absenței Domnului îl va confirma pentru ei și îl va dezvolta în ei.

Mai mult chiar, Domnul Însuși a reținut încă ceva, pe care El voia să li-l spună înainte ca El să Se reîntoarcă sus la Tatăl: ceva cu privire la Dumnezeu și la Tatăl. După moartea și învierea Sa, primul Lui mesaj adresat alor Săi s-a referit la Dumnezeu și la Tatăl. El nu numai le-a reamintit cuvintele Sale referitoare la această temă, ci El a adăugat, că începând de acum ei înșiși vor poseda savurarea acestei legături minunate. Domnul a zis Mariei Magdalena: „*Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru*” (Ioan 20,17). El leagă deci legăturile lor noi cu acelea pe care El le avea din veșnicie.

Mai târziu vom fi conduși pe trepte mai înalte. Când Duhul Sfânt prin apostolul Pavel dezvăluie Bisericii caracterul unic în felul lui al chemării noastre cerești în Hristos, el începe cu constatarea, că orice binecuvântare spirituală, pe care noi o posedăm, stă în legătură cu Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos (Efeseni 1). Ca Dumnezeu, El „*ne-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii*” (versetul 4); ca Tată, El „*ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin Isus Hristos, pentru Sine*” (versetul 5).

Dacă în această scrisoare, care pune înaintea ochilor noștri poziția sublimă a Adunării, urmărim urmele prezentării acestei taine cerești, nu va scăpa privirii noastre contextul strâns în care stă acest adevăr cu Dumnezeu și cu Tatăl. Într-adevăr, este Dumnezeu, așa este El numit, Cel care așează pe sfinți în starea de a înțelege aceste adevăruri înalte (vezi rugăciunile din Efeseni 1,17; 3,14). Aceste binecuvântări din locurile cerești, care sunt așa de diferite de cele ale Împărăției pământești, au avut începutul în mesajul Domnului adresat ucenicilor Săi prin Maria Magdalena -: „*Tatăl Meu și Tatăl vostru ... Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru*”. Noi suntem binecuvântați prin El, în El și cu El, Cel care este Fiul dragostei Tatălui.

Tatăl i-a dat pe ei, care într-adevăr sunt încă în lume, dar nu sunt din lume, Fiului. Și în învierea Lui credincioșii sunt aduși într-o legătură foarte intimă cu Tatăl și cu Fiul – „*Tatăl Meu și Tatăl vostru*”. Binecuvântările făgăduite lui Avraam și lui David au fost amânate din cauza lepădării Sale de către propriul Lui popor, și Fiul introduce acum binecuvântări cerești, care se întemeiază pe persoana Sa, despărțite de slujba Sa pământească ca Împărat, Preot și Proroc. Comunicarea Domnului făcută numai în cercul restrâns al ucenicilor, „*Eu am ieșit de la Tatăl*”, a pregătit calea pentru învățătura adusă de Duhul Sfânt, că aceia, care cred în Fiul în timpul cât El este lepădat, sunt binecuvântați în mod foarte deosebit împreună cu Fiul, potrivit cu buna plăcere a voii Tatălui.

Să reținem din cele studiate până aici: noi credem, (1) că filiațiunea veșnică a Domnului rezultă din cuvintele Sale „*Eu am ieșit de la Tatăl*”; (2) că revelarea Tatălui de către El și faptul că avem parte de binecuvântările Fiului constituie esența creștinismului. Acest caracter cereșc se deosebește de toate acțiunile lui Dumnezeu, atât cele din trecut cât și cele din viitor; și (3) tăgăduirea filiațiunii veșnice a Domnului Isus Hristos este anticreștină în urmările ei, căci lezează învățătura despre Tatăl și Fiul și drept urmare și adevărul central și privilegiile Adunării.

Să mărturisești pe Fiul sau să-L tăgăduiești

Apostolul Ioan în scrisorile sale accentuează categoric gravitatea falsificării învățăturii despre Fiul, care este legată de nedespărțit cu învățătura despre Tatăl: „*Oricine tăgăduiește pe Fiul, n-*

are nici pe Tatăl. Cine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.” (1 Ioan 2,23) Să fii creștin înseamnă să mărturisești pe Fiul! Dacă se vorbește cu desconsiderare despre Fiul, prin aceasta este dezonorat și Tatăl împreună cu Fiul, pe care El L-a făcut cunoscut.

În creștinătate sunt multe forme de tăgăduire a Fiului, unele grosolane, altele rafinate. La unitarieni sunt multe forme diferite de îndoieli cu privire la dumnezeirea lui Hristos. Crist-adelphianștii și alte cercuri asemănătoare rătăcite tăgăduiesc filiațiunea veșnică a lui Hristos, învățând că „titlul” de Fiu al lui Dumnezeu se folosește exclusiv cu privire la natura Lui umană, așa cum S-a născut El în timp. „Știința creștină” și alte curente religioase moderne consideră pe Isus Hristos numai limitat ca Fiu al lui Dumnezeu și toți tăgăduiesc în unanimitate că din veșnicie El a fost Fiul lui Dumnezeu în baza Ființei Sale proprii.

Toate aceste forme variate ale tăgăduirilor anticreștine sunt respingătoare și incompatibile cu o gândire spirituală, căci toate neagă faptul că Hristos este Dumnezeu. O altă formă ispitește într-adevăr mai mult prin forma ei exterioară decât celelalte, dar prin natura ei este la fel de mortală. În acest caz un scriitor (J. T.) afirmă cu privire la „*filiațiunea lui Hristos*”: „Nu este nici un motiv să se presupună că ea (filiațiunea) a fost o relație în interiorul Dumnezeirii, care ar fi fost transmisă omenirii”; și scriitorul adaugă afirmației, că filiațiunea a început cu întruparea Sa ca Om, și: „Luca fondează filiațiunea Domnului nostru Isus pe marele act divin al întrupării”; el citează ca justificare Luca 1,35.

Tocmai acest loc din Luca a fost deseori greșit înțeles și în acest context infam răstălmăcit. Crist-adelphianer, swedenborghianer (biserica nouă sau biserica noului Ierusalim – n.tr.) și alte grupări au folosit greșit acest loc, cu același scop; ei tăgăduiesc că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu înainte de conceperea Lui prin fecioara Maria sub puterea Duhului Sfânt și umbrirea ei de către puterea Celui Preaînalt. Ei toți nu cunosc înțelesul adevărat al cuvintelor îngerului adresate Mariei: „*De aceea Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu*”; ei contestă conținutul acestei afirmații, explicând că El poate fi numit Fiu al lui Dumnezeu numai pe baza nașterii Sale minunate.

În realitate El era Fiul lui Dumnezeu la naștere și înainte de naștere. El a avut un drept personal la acest nume la nașterea Sa, deoarece din veșnicie El era Fiul Tatălui. Altele scrieri, cum ar evanghelia după Ioan, epistola către Coloseni și epistola către Evrei justifică suficient adevărul referitor la filiațiunea Sa veșnică – și Luca 1,35 nu le combate. Cea de-a treia evanghelie vorbește preponderent de Hristos ca Om; citim deja de la început că „*Sfântul*”, care va fi născut de Maria, trebuia să Se numească Fiul lui Dumnezeu. Acest Nume nu a fost un nume nou dat, ci confirmă numai pe cel de la început.

Acest loc este profund și subiectul lui este sfânt, așa că orice explicație poate ușor să greșească sensul adevărat. Însă acțiunea Duhului Sfânt exclude gândul la orice necurăție, care ar putea fi derivat de la Maria, și asigură sfințenia nepătată a Aceluia care S-a născut în baza acestei concepții. Mai mult chiar, puterea și acțiunea Dumnezeirii a unit de nedespărțit această natură omenească sfântă cu Fiul. „*De aceea*”, spune îngerul, „*Sfântul care Se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu*”.

În mod absolut Domnul Isus S-a deosebit, din cauza filiațiunii Sale, de Adam și de îngeri, care în Scriptură sunt numiți și ei fii ai lui Dumnezeu. Ei sunt numiți așa în baza felului în care au fost creați, precum și a poziției lor, care le-a fost dată. Însă Domnul nostru a adus Numele Său „*Fiu*” cu Sine în poziția Sa aici ca Om. În Dumnezeire El era Fiul – în carne El era Fiul lui Dumnezeu. Cuvintele îngerului protejează Persoana Sa sfântă de orice gând rău, ca filiațiunea Sa veșnică să nu poată fi câtuși de puțin diminuată sau lezată la venirea Sa. Când El a apărut în chip de Om –

nu deplin matur, cum a fost Adam în Eden, ci ca un copilăș în Betleem -, El trebuia să fie numit Fiul lui Dumnezeu și Fiul Celui Preaînalt, conform planului divin.

Cunoașterea Tatălui și a Fiului

Singurul Fiu a făcut cunoscut pe Dumnezeu și a revelat pe Tatăl (Ioan 1,18; Matei 11,27), în timp ce Tatăl a revelat pe Fiul (Matei 16,17; Galateni 1,16); înmulțirea cunoașterii Fiului lui Dumnezeu este subiectul lucrării Duhului Sfânt în Adunare (Efeseni 4,13), și mai mult chiar, fiecare credincios cu convingeri spirituale năzuiește s-o posede (Filipeni 3,8-10).

În Vechiul Testament poporul Israel a fost învățat cu privire la unitatea lui Iehova, Dumnezeul lor (Deuteronom 6,4); în perioada Noului Testament ne este dezvăluită Trinitatea Dumnezeirii: „*Numele*” acestor trei Persoane este făcut cunoscut în botez (Matei 28,19). Nu numai Fiul a ieșit de la Tatăl, Cel care L-a trimis, ci și Duhul a ieșit de la Tatăl și a fost trimis de Tatăl și de Fiul (Ioan 15,26; 14,26).

În zilele noastre însă se învață, că ar exista încă un voal nesfâșiat și o parte necercetată între noi și Dumnezeul adevărat, și chiar dacă noi umblăm în lumină „*așa cum El Însuși este în lumină*”, totuși Dumnezeirea locuiește într-un întuneric adânc și Dumnezeu în caracterul Lui absolut ne-ar fi necunoscut. Numele Tată, Fiu și Duhul Sfânt – așa se învață – nu se aplică la Persoanele Dumnezeirii, deoarece aceste expresii, după cum se pretinde, includ „relații eșalonate” și o „subordonare relativă” între Persoane!

Sunt acestea cuvinte „*învățate prin Duhul*”? sau sunt cuvinte „*învățate prin înțelepciunea omenească*”? Noi nu găsim gândurile acestea întemeiate pe consemnările lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său. În loc de „eșalonări” și „subordonări” Scriptura învață mai degrabă despre unitate și unicitate cu privire la Persoanele divine revelate.

De exemplu în evanghelia după Matei 28,19 ni se arată clar acest adevăr, unde noi găsim pe Tatăl, pe Fiul și Duhul Sfânt prezentați într-un singur „*Nume*”. Cu toate că sunt trei Persoane, este totuși un singur Nume: nu trei trepte de subordonare, ci o unitate de trei Persoane.

Citez un paragraf din studiul „The day of atonement” (Ziua ispășirii) de William Kelly:

„Cele trei Persoane ale Dumnezeirii”

„Că în Dumnezeire există unitate, nimeni, care este creștin, nu neagă aceasta; pe lângă aceasta el crede pe deplin în cele trei Persoane ale Dumnezeirii, în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Matei 28,19).

Și prin aceasta adevărul nu poate fi câtuși de puțin slăbit. Acela care în Dumnezeire nu vede mai mult decât trei aspecte ale unei Persoane, acela nu este creștin, ci un înșelător și un anticrist. El nu mărturisește pe Dumnezeul revelat pe deplin și adevărat. El nu mărturisește că Dumnezeirea are nu numai trei însușiri de caracter, ci are trei Persoane. Și acestea sunt așa de diferite una de alta, că Tatăl a putut trimite pe Fiul (1 Ioan 4,14) și că Duhul Sfânt putea să coboare peste Fiul în prezența Tatălui și Fiul L-a primit conștient (Marcu 1,10.11), și aceasta a fost văzut în exterior de oameni (Ioan 1,33.34).

Triunitatea

Aceasta este prima și cea mai uriașă realitate, care ne este relatată în evanghelii, o mărturie clară despre „Triunitate“. Ce sentiment comun se poate avea cu aceia care trec cu vederea o astfel de realitate și se împiedică de felul de exprimare? De ce se rămâne așa de mult la literă și se are frică să se rostească un cuvânt care nu este în Biblie? Triunitatea se regăsește clar în Biblie; acest adevăr nu este prezentat deschis numai în Noul Testament, ci el străbate întreaga Biblie de la primul capitol și până la ultimul (într-o formă mult mai voalată în Vechiul Testament în general). Nu se poate citi cu atenție capitolul 1 din Geneza, fără să nu se vadă că în Dumnezeu sunt mai multe Persoane decât una. Chiar primul verset al capitolului întâi conține o pregătire clară, chiar dacă treptată, ca să facă cunoscut aceasta, care se recunoaște cel puțin atunci când se știe despre acest adevăr.

Substantivul stă la plural, verbul la singular

Întrebi, cum poate fi posibil așa ceva? «*La început Dumnezeu a creat*». Probabil că încă nu este general cunoscut, dar cu toate acestea este adevărat, că în textul ebraic original »*Dumnezeu*« este la plural, ceea ce desigur se referă la mai mult decât o persoană. Însă verbul »*a crea*« este la singular – o formă care este folosită numai în legătură cu Dumnezeul cel viu, și nu când este vorba de idolii păgânilor. La idolii păgânilor verbul este la plural. La Dumnezeul adevărat verbul este folosit deseori la singular, cu toate că subiectul este la plural. Cazuri ca cel din Geneza 20,13, unde și verbul este la plural, dovedesc că Dumnezeu (Elohim) era cunoscut ca pluralitate reală.

Un Dumnezeu, trei Persoane

Ar putea ceva mai bun să ne pregătească pentru revelarea unității naturii și pluralității Persoanelor Dumnezeirii? Trebuie însă spus, că nimeni din Vechiul Testament nu putea vedea cele trei Persoane așa cum Ele au fost revelate mai târziu. Chiar și credinciosul a trebuit să aștepte apariția Noului Testament, ca să primească lumina deplină și adevărul deplin. Când însă lumina și adevărul au venit în Hristos și prin Duhul, această formă deosebită (gramaticală) a Numelui lui Dumnezeu a trebuit să fie observată de aceia care iau seama la fiecare cuvânt al Sfintei Scripturi.

Fiecare cuvânt este inspirat

Oameni, care gândesc cu indiferență la inspirație, pot fără îndoială să pună la îndoială puterea unui cuvânt, deoarece părerile lor sunt fără credință și stricate. Căci aceștia în mod necesar slăbesc inspirația, așa cum ea a fost revelată de Dumnezeu și cum Duhul Său gândește cu privire la ea, ei o subminează. Nici o rătăcire nu are forme mai grave, ca atunci când se limitează inspirația gândurile lui Dumnezeu în general și ea este respinsă cu privire la Cuvântul Său scris.” (W. K.)

Domnul spune în evanghelia după Ioan 10,30: „*Eu și Tatăl una suntem*”. Și în continuare în Ioan 5,19 și 10,15: „*Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, ci numai ce vede pe Tatăl făcând*”;

„*Tatăl Mă cunoaște pe Mine și Eu cunosc pe Tatăl*”. Aceste locuri, și altele, ne învață unitatea de Ființă și părtășia dintre Tatăl și Fiul.

Fiul venit în carne S-a supus permanent și absolut voii Tatălui, și această robie sfântă a fost în același timp exercitarea voii proprii. Această voie a fost în armonie atât în Dumnezeirea Lui cât și în umanitatea Lui. Această slavă unică în felul ei în ascultarea Fiului a fost însă întunecată prin presupunerea nerușinată, că Fiul – în ceea ce privește natura Lui și relația Lui – stă sub Tatăl. Chiar și în ceea ce privește relațiile omenești, un fiu nu stă în toate cazurile sub tatăl. Se poate afirma că Avraam a fost mai neînsemnat decât Terah? Sau Moise mai prejos decât Amram? Sau David mai neînsemnat decât tatăl său Iese? De unde se ia atunci dreptul să se explice că între Persoanele Dumnezeirii sunt ranguri?

Se vrea să se deducă pe baza succesiunii în care apar Numele în Scriptură, că Fiul ar fi subordonat Tatălui. În timp ce succesiunea „*Tatăl, Fiul*” (în concordanță cu ordinea în care ei au fost revelați) domină, totuși ea nu este totdeauna aceeași, căci în Ioan 8,16.18; 10,30; 14,10.11 și 1 Ioan 2,24 ea este inversă. În aceste locuri sunt motive doctrinare, ca Fiul să fie amintit înaintea Tatălui, însă aceste excepții sunt destul de suficiente să combată teoria necuviincioasă, că Fiul ar sta sub Tatăl, deoarece El este numit pe locul al doilea.

Ni se mai spune, că studiile mult prețuite ale sfinților cu privire la Ioan 1,18 sunt în mod iresponsabil exagerate. Se spune, că aceste locuri sunt adevărate cu privire la Fiul în umanitatea Lui, dar ele nu se pot referi la Dumnezeirea veșnică. „În sânul Tatălui” ar fi poziția pe care singurul Fiu „a obținut-o”, prin aceea că a făcut cunoscut pe Dumnezeu; înainte de aceasta nu putea fi vorba nicidecum de așa ceva!

Astfel de interpretări trebuie în mod necesar să se condamne singure. De aceea nu vrem să mai rămânem mult la astfel de încercări grosolane și fără gust, să dovedim această interpretare prin prepoziții grecești. Orice suflet evlavios și sincer trebuie să se îngrozească, când i se spune, cuvintele „*singurul Fiu, care este în sânul Tatălui*” trebuie înțelese așa, că singurul Fiu a venit abia în acest moment la sânul Tatălui. O astfel de explicație nu onorează nici pe Tatăl și nici pe Fiul și stă în contradicție cu tot conținutul Scripturii, în mod deosebit însă cu evanghelia lui Ioan și cu scrisorile lui.

Cu toate că Fiul spune Tatălui că El a fost iubit de Tatăl înainte de întemeierea lumii (Ioan 17,24), se vrea să se afirme, că sentimentele Tatălui pentru El sunt valabile numai în umanitatea Sa, numai așa ar fi ajuns El la sânul Tatălui. Se mai face referire și la Luca 16,22 și se caută să se descopere asemănări cu Ioan 1,18. Suntem noi mulțumiți cu credința, că așa cum Lazăr nu a fost în sânul lui Avraam, până când îngerii l-au dus acolo, tot așa singurul Fiu a ajuns la sânul Tatălui abia în zilele întrupării Sale?

Ce s-a câștigat prin aceste încercări de a tăgădui filiațiunea veșnică? Se pune întrebarea, unde ar fi putut fi Fiul înainte de venirea Sa jos, dacă nu în sânul Tatălui. Dacă El – revelat acum ca Fiu – nu a fost totdeauna subiectul celor mai înalte sentimente ale Aceluia care a fost revelat ca Tată, cum L-a privit Tatăl înainte de venirea Lui? Nu auzim nici un alt răspuns de la adversarii adevărului, decât numai: „Nu se poate ști”. Ei jefuiesc pe singurul Fiu de slava Sa veșnică. Pentru sufletul credincios El este subiectul bucuriei adoratoare; dar ce oferă acești oameni în loc? Numai o ușă încuiată, o barieră, prin care nu poate trece nimeni – caracterul de nepătruns al unor forme și desemnări abstracte – un Dumnezeu necunoscut!